

Ísland

(Þú nafnkunna landið)

Bjarni Thorarensen

Ísólfur Pálsson, 1910

Radds.: Páll Ísólfsson

Semplice

1. Þú nafn - kunn - a land - ið, sem líf - ið oss veitt - ir, land - ið, sem aldr - eg - i

skemmd - ir þín börn. Hvert þinn - ar fjær - stöð - u hing - að til neytt - ir, hún sé þér ó - dugn - aðs

fram - veg - is vörn. Hún sé þér ó - dugn - aðs fram - veg - is vörn.

cresc. *molto rit.*

ÍSLAND

Þú nafnkunna landið, sem lífið oss veittir,
landið, sem aldregi skemdir þín börn.
Hvert þinnar fjærstöðu hingað til neyttir,
hún sé þér ódugnaðs framvegis vörn.

2. Undarlegt sambland af frosti og funa,
fjöllum og sléttum og hraunum og sjá,
fagurt og ógurlegt ertu þá brunar
eldur að fótum þér jöklunum frá.

3. Fjör kenni' oss eldurinn, frostið oss herði,
fjöll sýni torsóttum gæðum að ná,
bægi, sem kerúb, með sveipandi sverði,
silfurblár ægir oss kveifarskap frá.

4. Þó vellyst í skipsförmum völskunum meður
vafri að landi, eg skaða ei tel,
því út fyrir kaupstaði íslenzkt í veður
ef hún sér vogar, þá frýs hún í hel.

5. Ef læpuskaps ódygðir eykjum með flæða
út yfir haf vilja læðast þér að,
með geigvænum logbröndum Heklu þær hræða
hrott skaltu aftur að snáfa af stað.

6. En megnirðu' ei börn þín frá vondu að vara
og vesöld með ódygðum þróast þeim hjá,
aftur í legið þitt forna að fara
föðurland áttu, og hníga í sjá.

Handrit

- Óbreytt: Band 4-47, A02 (2x), B08, B10 2/17a+b
- Frávik: A02 (G dúr)